

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

16 noiembrie 2021 *

„Acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Politica privind azilul – Directivele 2013/32/UE și 2013/33/UE – Procedură de acordare a protecției internaționale – Motive de inadmisibilitate – Noțiunile de «țară terță sigură» și «primă țară de azil» – Sprijin acordat solicitanților de azil – Incriminare – Interdicție de intrare în zona de frontieră a statului membru în cauză”

În cauza C-821/19,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă la 8 noiembrie 2019,

Comisia Europeană, reprezentată inițial de J. Tomkin, A. Tokár și M. Condou-Durande, ulterior de J. Tomkin și A. Tokár, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Ungariei, reprezentată de K. Szíjjártó, M. Tátrai și M. Z. Fehér, în calitate de agenți,

pârâtă,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnii A. Arabadjiev, C. Lycourgos (raportor), E. Regan și N. Jääskinen, doamna I. Ziemele și domnul J. Passer, președinți de cameră, domnii M. Ilešič, J.-C. Bonichot, A. Kumin și N. Wahl, judecători,

avocat general: domnul A. Rantos,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 23 noiembrie 2020,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 25 februarie 2021,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: maghiara.

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții să constate că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), al articolului 12 alineatul (1) litera (c), al articolului 22 alineatul (1) și al articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96):
 - prin introducerea unui nou motiv de inadmisibilitate a cererilor de azil care se adaugă motivelor expres prevăzute de Directiva 2013/32 și
 - prin calificarea drept infracțiune a activității de organizare în scopul de a permite inițierea unei proceduri de cerere de azil de către persoane care nu îndeplinesc criteriile dreptului de azil prevăzute de dreptul național și prin adoptarea unor măsuri care determină restricții în ceea ce privește persoanele urmărite sau sancționate pentru o astfel de infracțiune.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2013/32

- 2 Articolul 6 din Directiva 2013/32, intitulat „Accesul la procedură”, prevede:

„(1) Atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea [a se citi «înaintarea»] cererii.

Dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de 6 zile lucrătoare de la depunerea [a se citi «înaintarea»] cererii.

Statele membre se asigură că respectivele autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, precum poliția și polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere, au informațiile relevante și că personalul acestora beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a informa solicitanții cu privire la locul și modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre se asigură că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil. În situația în care solicitantul nu își depune cererea, statele membre pot aplica articolul 28 în mod corespunzător.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot solicita ca cererile de protecție internațională să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(4) În pofida alineatului (3), se consideră că s-a depus o cerere de protecție internațională din momentul în care un formular trimis de solicitant sau, în situația în care se prevede astfel în legislația internă, un raport oficial a parvenit autorităților competente ale statului membru vizat.

[...]”

- 3 Articolul 8 din această directivă, intitulat „Informarea și consilierea la locurile de reținere și la punctele de trecere a frontierei”, prevede:

„(1) În situația în care există indicații cu privire la faptul că resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi ținută în locuri de reținere sau care se află la puncte de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe, ar dori să introducă o cerere de protecție internațională, statele membre le furnizează informații cu privire la posibilitatea de a face acest lucru. În respectivele locuri de reținere și puncte de trecere a frontierei, statele membre fac aranjamente pentru asigurarea de interpretare în măsura în care este necesar pentru facilitarea accesului la procedura de azil referitoare la protecția internațională.

(2) Statele membre se asigură că organizațiile și persoanele care oferă consultanță și consiliere solicitanților au acces efectiv la solicitanții aflați la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe. Statele membre pot să prevadă norme care să reglementeze prezența unor astfel de organizații și persoane la respectivele puncte de trecere a frontierei și în special ca accesul să facă obiectul unui acord cu autoritățile competente ale statelor membre. Se pot impune limite asupra accesului numai în situația în care, în temeiul legislației interne, acestea sunt necesare în mod obiectiv pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a punctelor respective de trecere a frontierei, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să nu facă imposibil accesul.”

- 4 Articolul 9 din directiva menționată, intitulat „Dreptul de a rămâne în statul membru în timpul examinării cererii”, precizează la alineatul (2):

„Statele membre pot prevedea excepții de la această normă numai în cazul în care o persoană depune [a se citi «înaintează»] o cerere ulterioară menționată la articolul 41 sau în cazul în care vor preda sau, după caz, extrăda o persoană fie către un alt stat membru, în temeiul obligațiilor care decurg dintr-un mandat european de arestare sau din alte considerente, fie către o țară terță, fie către o instanță penală internațională.”

- 5 Articolul 12 din aceeași directivă, intitulat „Garanțiile acordate solicitanților”, prevede:

„(1) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de protecție internațională beneficiază de următoarele garanții:

[...]

(c) nu li se refuză posibilitatea de a comunica cu [Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR)] sau cu orice altă organizație care oferă consultanță juridică sau alt tip de consiliere solicitanților în conformitate cu [legislația] statului membru respectiv;

[...]

(2) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul V, statele membre se asigură că toți solicitanții beneficiază de garanții echivalente cu cele menționate la alineatul (1) literele (b)-(e).”

- 6 Potrivit articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, intitulat „Dreptul la asistență juridică și la reprezentare în toate etapele procedurii”:

„Solicitanților li se oferă posibilitatea efectivă de a consulta, pe propria cheltuială, un consilier juridic sau alt consilier, recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în conformitate cu legislația internă, în chestiuni referitoare la cererile lor de protecție internațională, în toate etapele procedurii, inclusiv după adoptarea unei decizii negative.”

- 7 Articolul 23 alineatul (2) din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare a asistenței juridice și a reprezentării”, prevede:

„Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier care asistă sau reprezintă un solicitant are acces la zone restricționate, precum centrele specializate de cazare pentru persoanele luate în custodie publică și zonele de tranzit, în scopul consultării cu solicitantul, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) și articolul 18 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva [2013/33].”

- 8 Capitolul III din această directivă, intitulat „Proceduri în primă instanță”, prevede, la articolele 31-43, normele privind procedura de examinare a cererilor de protecție internațională.

- 9 Potrivit articolului 31 alineatul (8) din directiva menționată, intitulat „Procedura de examinare”:

„Statele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:

- (a) solicitantul, la depunerea cererii și prezentarea faptelor, a invocat doar aspecte care nu sunt relevante pentru a se examina dacă îndeplinește sau nu condițiile necesare pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (reformare) (JO 2011, L 337, p. 9)] sau
- (b) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul prezentei directive sau
- (c) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei sau
- (d) există probabilitatea ca solicitantul să fi distrus sau îndepărtat, cu rea-credință, acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale sau

- (e) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95] sau
- (f) solicitantul a introdus o cerere ulterioară de protecție internațională care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5) sau
- (g) solicitantul depune [a se citi «înaintează»] o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar duce la expulzarea sa sau
- (h) solicitantul a intrat pe teritoriul statului membru în mod ilegal sau și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, fie nu s-a prezentat la autorități, fie nu și-a depus [a se citi «înaintat»] cererea de protecție internațională cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale pe teritoriu, sau
- (i) solicitantul refuză să respecte obligația de a i se lua amprente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului «Eurodac» pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii [și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă, în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (JO 2013, L 180, p. 1)] sau

[...]”

10 Potrivit articolului 33 din Directiva 2013/32, intitulat „Cereri inadmisibile”:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

- (a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;
- (b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;
- (c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;

- (d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95];
 - (e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.”
- 11 Articolul 35 din această directivă, intitulat „Conceptul de primă țară de azil”, prevede:
- „O țară poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant în cazul în care acesta:
- (a) a fost recunoscut ca refugiat în țara respectivă și încă se poate prevala de protecția respectivă sau
 - (b) beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în țara respectivă, inclusiv de principiul nereturnării,
- cu condiția să fie readmis în țara respectivă.
- [...]”
- 12 Articolul 38 din directiva menționată, intitulat „Conceptul de țară terță sigură”, prevede:
- „(1) Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că în țara terță respectivă un solicitant de protecție internațională va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:
- (a) viața și libertatea sa nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;
 - (b) nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva [2011/95];
 - (c) principiul nereturnării este respectat în conformitate cu [Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545) (1954), astfel cum a fost modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967];
 - (d) interdicția expulzării, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, este respectată și
 - (e) există posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut este acordat, de a beneficia de protecție conform [Convenției privind statutul refugiaților].

(2) Aplicarea conceptului de țară terță sigură se supune normelor prevăzute de dreptul intern, inclusiv:

- (a) normelor care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitant și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă;
- (b) normelor privind metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant i se poate aplica conceptul de țară terță sigură. Această metodologie include examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un anumit solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure;
- (c) normelor conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant, ceea ce, cel puțin, permite solicitantului să conteste aplicarea conceptului de țară terță sigură pe motivul că țara terță nu este sigură în situația sa personală. De asemenea, solicitantului i se permite să conteste existența unei legături între el și țara terță în conformitate cu litera (a).

[...]

(4) În cazul în care țara terță nu permite solicitantului să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.

[...]”

Directiva 2013/33

- 13 Articolul 10 din Directiva 2013/33, intitulat „Condițiile de detenție”, prevede la alineatul (4):

„Statele membre se asigură că membrii familiei, consilierii juridici [sau alți consilieri] și reprezentanții organizațiilor neguvernamentale relevante recunoscute de statul membru respectiv au posibilitatea să comunice cu solicitanții și să-i viziteze în condiții care respectă viața privată. Pot fi impuse limitări ale accesului în centrul de detenție numai atunci când acestea reprezintă, în temeiul dreptului intern, o necesitate obiectivă din motive de securitate, ordine publică sau gestionare administrativă a centrului de detenție, cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să împiedice accesul.”

- 14 Articolul 18 din această directivă, intitulat „Modalitățile condițiilor materiale de primire”, prevede:

„(1) Atunci când cazarea se acordă în natură, aceasta trebuie să fie sub una dintre următoarele forme sau într-o combinație a acestora:

- (a) localuri folosite pentru cazarea solicitanților pe durata examinării cererii de protecție internațională depuse [a se citi «înaintate»] la frontieră sau în zonele de tranzit;
- (b) centre de cazare oferind un nivel de trai adecvat;
- (c) case, apartamente, hoteluri private sau alte localuri adaptate pentru cazarea solicitanților.

(2) Fără a aduce atingere condițiilor specifice de detenție prevăzute la articolele 10 și 11, în legătură cu formele de cazare prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) al prezentului articol, statele membre se asigură că:

[...]

(b) solicitanții au posibilitatea de a comunica cu rudele lor, cu consilierii juridici, cu reprezentanții ICNUR și cu organizații sau organisme naționale, internaționale și neguvernamentale relevante;

(c) membrii familiei, consilierii juridici și reprezentanții ICNUR și ai organizațiilor neguvernamentale relevante care sunt recunoscute de statul membru în cauză au acces pentru a le acorda asistență solicitanților menționați. Nu se pot impune limite unui astfel de acces decât pentru motive de securitate a localurilor respective și a solicitanților.

[...]”

Directiva 2002/90/CE

- 15 Articolul 1 din Directiva 2002/90/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2002 de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO 2002, L 328, p. 17, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 33) prevede:

„(1) Fiecare stat membru adoptă sancțiuni adecvate aplicabile:

(a) oricărei persoane care ajută în mod conștient o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să intre pe teritoriul unui stat membru sau să tranziteze pe teritoriul respectiv, încălcând legislația statului în cauză cu privire la intrarea sau tranzitul străinilor;

(b) oricărei persoane care ajută în mod conștient, în scop lucrativ, o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să domicilieze pe teritoriul unui stat membru, încălcând legislația statului respectiv cu privire la șederea străinilor.

(2) Fiecare stat membru poate decide să nu impună sancțiuni în cazul conduitei definite la alineatul (1) litera (a), aplicând propria legislație și practică internă, în cazul în care comportamentul respectiv are ca scop acordarea de ajutor umanitar persoanei în cauză.”

Decizia-cadru 2002/946/JAI

- 16 Articolul 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO 2002, L 328, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 30) prevede:

„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că faptele ilicite definite la articolele 1 și 2 din Directiva [2002/90] fac obiectul unor sancțiuni penale efective, proporționale și cu efect de descurajare, în măsură să conducă la extrădare.”

17 Articolul 6 din această decizie-cadru prevede:

„Prezenta decizie-cadru se aplică fără a aduce atingere protecției acordate refugiaților și solicitanților de azil în conformitate cu dreptul internațional privind refugiații sau alte instrumente internaționale referitoare la drepturile omului, în special fără a aduce atingere respectării de către statele membre a obligațiilor internaționale ce le revin în temeiul articolelor 31 și 33 din [Convenția privind statutul refugiaților].”

Dreptul maghiar

18 Articolul 51 alineatul (2) litera f) din *menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény* (Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil) din 29 iunie 2007 (*Magyar Közlöny* 2007/83), în versiunea aplicabilă în prezenta procedură (denumită în continuare „Legea privind dreptul de azil”), prevede un nou motiv de inadmisibilitate a cererii de azil, definit după cum urmează:

„Cererea este inadmisibilă în cazul în care solicitantul a sosit în Ungaria printr-o țară în care nu este expus unor persecuții, în sensul articolului 6 alineatul (1), sau unui risc de vătămări grave, în sensul articolului 12 alineatul (1), ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.”

19 Conform articolului 51 alineatul (12) din Legea privind dreptul de azil:

„În cazul în care se aplică alineatul (2) litera f), solicitantul poate, de îndată ce a fost informat cu privire la aceasta și în orice caz în termen de trei zile de la data notificării, să declare că, în cazul său individual, condițiile prevăzute la alineatul (2) litera f) nu erau îndeplinite pentru țara respectivă.

[...]”

20 Articolul 353/A din *Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény* (Legea nr. C din 2012 privind Codul penal) din 13 iulie 2012 (*Magyar Közlöny* 2012/92), în versiunea aplicabilă în prezenta procedură (denumită în continuare „Codul penal”), intitulat „Facilitarea imigrației ilegale”, prevede:

„(1) Orice persoană care desfășoară activități de organizare în scopul:

a) de a permite inițierea unei proceduri de azil în Ungaria de către o persoană care nu este supusă unor persecuții în țara al cărei resortisant este, în țara în care are reședința obișnuită sau în orice altă țară prin care a sosit în Ungaria, din motive de rasă, cetățenie, apartenență la un anumit grup social, convingeri religioase sau politice, ori care nu are niciun motiv întemeiat să se teamă de persecuții directe sau

b) de a ajuta o persoană care intră sau are reședința în mod ilegal în Ungaria să obțină un permis de ședere

poate fi supusă unei măsuri de detenție pentru infracțiuni minore, cu excepția cazului în care a săvârșit o infracțiune mai gravă.

(2) Orice persoană care furnizează resurse materiale care permit săvârșirea infracțiunii prevăzute la alineatul (1) sau desfășoară astfel de activități de organizare în mod regulat este pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea de până la un an.

(3) Orice persoană care săvârșește infracțiunea prevăzută la alineatul (1)

a) pentru a obține un câștig financiar,

b) acordând asistență mai mult decât unei persoane sau

c) la o distanță mai mică de opt kilometri de la frontieră sau de la linia de frontieră care corespunde frontierei externe potrivit articolului 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) [(JO 2016, L 77, p. 1)] este pasibilă de pedeapsa prevăzută la alineatul (2).

(4) Sancțiunea aplicată autorului infracțiunii prevăzute la alineatul (1) poate fi redusă fără restricții sau, în cazurile care necesită un tratament special, poate fi ridicată dacă autorul arată circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea cel târziu la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale.

(5) În sensul prezentului articol, activitățile de organizare cuprind în special, în unul dintre scopurile menționate la alineatul (1):

a) efectuarea unei supravegheri la frontieră, la frontieră sau la linia de frontieră care corespunde frontierei externe a Ungariei în sensul articolului 2 punctul 2 din [Regulamentul 2016/399],

b) întocmirea sau difuzarea unor documente de informare sau însărcinarea unui terț cu realizarea acestor acte și

c) înființarea sau exploatarea unei rețele.”

- 21 Articolul 46/F din Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Legea nr. XXXIV din 1994 privind poliția) din 20 aprilie 1994 (*Magyar Közlöny* 1994/41), în versiunea aplicabilă în scopul prezentei proceduri (denumită în continuare „Legea poliției”), intitulat „Măsuri de îndepărtare utilizate în cadrul siguranței frontierelor”, prevede:

„Pentru a menține ordinea la frontiera statului și pentru a preveni o eventuală perturbare a supravegherii frontierelor, polițiștii împiedică orice persoană supusă urmăririi penale pentru infracțiunile de trecere ilegală a barierei frontaliere (articolul 352/A din Codul penal), de degradare a barierei frontaliere (articolul 352/B din Codul penal), de obstrucționare a construirii sau a întreținerii barierei frontaliere (articolul 352/C din Codul penal), de trafic de ființe umane (articolul 353 din Codul penal), de facilitare a șederii neautorizate (articolul 354 din Codul penal) sau de facilitare a imigrației ilegale (articolul 353/A din Codul penal) să intre într-un perimetru situat la o distanță mai mică de opt kilometri de la frontieră sau de la linia de frontieră care corespunde frontierei externe a teritoriului maghiar, în sensul articolului 2 punctul 2 din Regulamentul [2016/399] sau impun ca această persoană, dacă se află în zona respectivă, să o părăsească.”

Procedura precontencioasă

- 22 La 19 iulie 2018, Comisia a trimis Ungariei o scrisoare de punere în întârziere prin care considera în special ca fiind contrare dreptului Uniunii extinderea de către legiuitorul maghiar a motivelor de inadmisibilitate a unei cereri de protecție internațională, incriminarea de către acesta a activităților de organizare în scopul facilitării introducerii cererilor de azil de către persoane care nu au dreptul la azil în temeiul dreptului maghiar, precum și restricțiile privind libertatea de circulație impuse persoanelor vizate de această incriminare.

- 23 Ungaria a răspuns la scrisoarea de punere în întârziere printr-o scrisoare primită de Comisie la 19 septembrie 2018, apreciind că reglementarea maghiară era conformă cu dreptul Uniunii.
- 24 La 24 ianuarie 2019, Comisia a emis un aviz motivat, în care a arătat în special că Ungaria nu își îndeplinesc obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), al articolului 12 alineatul (1) litera (c), al articolului 22 alineatul (1) și al articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33:
- prin introducerea unui nou motiv de inadmisibilitate a cererilor de azil care se adaugă motivelor expres prevăzute în Directiva 2013/32,
 - prin incriminarea activității de organizare constând în facilitarea inițierii unei proceduri de azil și
 - prin introducerea unor măsuri restrictive împotriva persoanelor acuzate de săvârșirea unei astfel de infracțiuni sau condamnate pentru acest motiv.
- 25 Ungaria a răspuns la acest aviz motivat la 23 martie 2019, reiterându-și poziția potrivit căreia dispozițiile legislative maghiare în cauză erau compatibile cu dreptul Uniunii și justificate în raport cu situația de criză generată de o imigrație masivă pe teritoriul său.
- 26 Întrucât a considerat neconvingătoare argumentele invocate de Ungaria, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune.

Cu privire la articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil

Argumentele părților

- 27 Comisia apreciază că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 prin faptul că a prevăzut, la articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil, că o cerere de azil trebuie considerată inadmisibilă în cazul în care solicitantul a sosit printr-o țară în care nu este expus unor persecuții sau în care este garantat un nivel de protecție adecvat.
- 28 Potrivit Comisiei, acest motiv de inadmisibilitate nu ar putea fi asimilat unuia dintre motivele de inadmisibilitate enumerate în mod exhaustiv la articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32. În special, nu ar putea fi considerat conform conceptelor de „primă țară de azil” sau de „țară terță sigură” în sensul acestei dispoziții.
- 29 Luând totodată act de Hotărârea din 19 martie 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)* (C-564/18, EU:C:2020:218), Ungaria are îndoieli că articolul 33 din Directiva 2013/32 ar fi de natură să creeze un echilibru adecvat între supraîncărcarea sistemelor de soluționare a cererilor de azil, provocată de cererile nejustificate, și interesele legitime ale solicitanților care au o nevoie reală de protecție internațională.
- 30 Potrivit acestui stat membru, articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil urmărește să reprime abuzurile prin prevederea că, în conformitate cu motivul de inadmisibilitate referitor la „țara terță sigură”, astfel cum este menționat la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2013/32, cererea depusă de o persoană care a tranzitat,

eventual în mod durabil, printr-un stat în care nu a fost persecutată și nu riscă să fie persecutată este, în principiu, inadmisibilă, chiar dacă această persoană nu a prezentat o cerere de protecție internațională în statul respectiv.

- 31 Caracterul insuficient al dispozițiilor dreptului Uniunii pentru combaterea practicilor abuzive ar reieși, pe de altă parte, din Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE [COM(2016) 467 final].

Aprecierea Curții

- 32 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că, contrar a ceea ce pare să susțină Ungaria, simpla împrejurare că o modificare a Directivei 2013/32 este avută în vedere de legiuitorul Uniunii nu este un element relevant în cadrul examinării acestui motiv, care trebuie apreciat în raport cu legislația Uniunii în vigoare la momentul expirării termenului menționat în avizul motivat adresat acestui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 mai 2011, Comisia/Portugalia, C-52/08, EU:C:2011:337, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 33 Sub rezerva acestei observații introductive, trebuie amintit că, în temeiul articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2013/32, în afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul acestei dispoziții. În această privință, articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera inadmisibilă o cerere de protecție internațională (Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 149, precum și jurisprudența citată).
- 34 Or, astfel cum a statuat Curtea, articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil nu corespunde niciunuia dintre motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 33 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (e) din Directiva 2013/32 (a se vedea în această privință Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 151 și 161-164).
- 35 În ceea ce privește articolul 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă în cazul în care o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38 din Directiva 2013/32.
- 36 Astfel cum a statuat Curtea, din articolul 38 din această directivă reiese că aplicarea noțiunii de „țară terță sigură” este subordonată respectării condițiilor cumulative prevăzute la alineatele (1)-(4) ale acestuia (Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 153 și jurisprudența citată). Astfel, conform articolului 38 alineatul (2) litera (a) din directiva menționată, trebuie să existe o legătură între solicitantul protecției internaționale și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă.

- 37 În speță, legătura pe care articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil o stabilește între un asemenea solicitant și țara terță în cauză decurge din simplul tranzit al acestui solicitant pe teritoriul țării respective.
- 38 Or, este suficient să se arate că, astfel cum a statuat Curtea, împrejurarea că un solicitant de protecție internațională a tranzitat pe teritoriul unei țări terțe nu poate, în sine, să constituie un motiv valabil pentru a se considera rezonabil ca solicitantul menționat să se întoarcă în țara respectivă [Hotărârea din 19 martie 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)*, C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 47].
- 39 Pe de altă parte, obligația impusă la articolul 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32 statelor membre, în vederea aplicării noțiunii de „țară terță sigură”, de a adopta norme care să prevadă metodologia aplicabilă pentru a aprecia de la caz la caz dacă țara terță în cauză îndeplinește condițiile pentru a fi considerată sigură pentru solicitant, precum și posibilitatea solicitantului menționat de a contesta existența unei legături cu această țară terță nu poate fi justificată dacă simplul tranzit al solicitantului de protecție internațională prin țara terță în cauză ar constitui o legătură suficientă sau semnificativă în acest scop [Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 158 și jurisprudența citată].
- 40 Din cele ce precedă rezultă că simplul tranzit al solicitantului de protecție internațională prin țara terță în cauză nu poate constitui o „legătură” cu această țară terță în sensul articolului 38 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 159, precum și și jurisprudența citată).
- 41 În consecință, articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil nu poate constitui o punere în aplicare a motivului de inadmisibilitate referitor la țara terță sigură, prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă [Hotărârea din 19 martie 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)*, C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 51], și nu poate, prin urmare, contrar celor pretinse de Ungaria, să constituie o transpunere corectă a acestei dispoziții.
- 42 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se constate că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32, întrucât a permis respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională pentru motivul că solicitantul a sosit pe teritoriul său printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.

Cu privire la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal

Argumentele părților

- 43 Comisia apreciază că, prin adoptarea articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal, Ungaria a încălcat articolul 8 alineatul (2), articolul 12 alineatul (1) litera (c) și articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33.
- 44 În această privință, Comisia arată că formularea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal este „extensivă” și „imprecisă”.

- 45 Astfel, în primul rând, deși, potrivit expunerii de motive a articolului 353/A, instituirea acestei infracțiuni s-ar justifica prin riscul crescut de recurgere abuzivă la procedura de azil, domeniul de aplicare al încălcării menționate nu s-ar limita, potrivit modului de redactare a articolului 353/A respectiv, doar la acoperirea introducerii unei cereri în mod deliberat abuzive sau a faptului de a induce în eroare autoritățile.
- 46 Jurisprudența Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională, Ungaria) referitoare la același articol 353/A nu ar fi reușit să îl clarifice, întrucât ar fi conferit instanței de drept comun responsabilitatea de a stabili în ce situație asistența acordată solicitantului de azil poate fi asimilată cu un ajutor umanitar și, prin urmare, sustrasă de la incriminare.
- 47 Pe de altă parte, nici obligația de a dovedi o intenție directă a autorului infracțiunii prevăzute la articolul 353/A din Codul penal nu ar oferi garanții suficiente persoanelor care acordă sprijin solicitanților de azil. Astfel, articolul menționat ar fi întemeiat pe premisa eronată potrivit căreia persoana care desfășoară o activitate de organizare în vederea propunerii unui asemenea sprijin știe dinainte dacă respectivii solicitanți de azil îndeplinesc condițiile impuse pentru obținerea azilului în Ungaria, deși nu ar reveni persoanei respective sarcina de a decide dacă aceștia au calitatea de refugiați.
- 48 În al doilea rând, în continuarea articolului 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil, articolul 353/A alineatul (1) din Codul penal ar permite sancționarea unei activități de organizare prin care se urmărește să se permită unei persoane care nu este supusă unor persecuții în orice țară prin care a sosit sau care nu are un motiv valabil să se teamă de persecuții directe să introducă o cerere de azil.
- 49 Or, în cadrul situației de criză generate de o imigrație masivă declarată în Ungaria din anul 2015, cererile de azil ar putea fi introduse numai în zonele de tranzit din Röszke (Ungaria) și din Tompa (Ungaria), situate la frontiera sârbo-maghiară, care nu ar fi accesibile decât din Serbia. Prin urmare, în marea majoritate a cazurilor, aceste cereri ar fi, în temeiul legislației maghiare, respinse ca inadmisibile. Într-un astfel de context, persoanele care furnizează sprijin sau informații cu privire la introducerea cererilor de azil ar trebui să știe în mod inevitabil că solicitanții care se află într-o zonă de tranzit pot sosi acolo numai trecând prin Serbia și că nu vor putea, în principiu, să obțină dreptul de azil în temeiul dreptului maghiar. În consecință, ar fi ușor să se dovedească elementul intențional în privința persoanelor care desfășoară asemenea activități.
- 50 În al treilea rând, nici împrejurarea că săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) din Codul penal necesită desfășurarea unei activități de organizare nu ar constitui o garanție suficientă. Astfel, definiția activității de organizare ar face obiectul unei formulări „extensive” și „imprecise” care nu ar permite să se excludă ca simplul fapt de a ajuta o persoană să introducă o cerere de azil să fie sancționat penal, articolul 353/A alineatul (5) din acest cod limitându-se să enumere exemple deosebit de generale de activități de organizare. Hotărârea Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională) din 25 februarie 2019 nu ar fi oferit securitate juridică în această privință, întrucât ar încredința instanței de drept comun sarcina de a defini cu precizie ceea ce constituie o activitate de organizare.
- 51 În plus, din modul de redactare a articolului 353/A din Codul penal ar rezulta, pe de o parte, că o activitate poate fi calificată drept activitate de organizare în sensul acestui articol, chiar dacă nu este desfășurată în mod regulat și nu urmărește să ajute decât o singură persoană și, pe de altă

parte, că o persoană care acordă un sprijin financiar, chiar modest, unei organizații a societății civile care furnizează documentația privind normele Uniunii în materie de azil în atenția solicitanților de azil care se află într-o zonă de tranzit se poate expune unei sancțiuni penale.

- 52 Prin urmare, în pofida obiectivului legii, astfel cum reiese din expunerea sa de motive, și anume reducerea cererilor de azil care au un caracter abuziv și înșelător, articolul 353/A din Codul penal ar da naștere unui risc de urmărire penală împotriva aproape oricărei persoane care facilitează inițierea unei proceduri de azil în Ungaria. În această privință, Comisia a precizat în ședință că orice sprijin acordat în cursul procedurii de azil poate fi considerat drept o facilitare a inițierii unei asemenea proceduri, având în vedere că, din momentul în care organismul cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri (denumită în continuare „autoritatea decizională”) începe să instrumenteze dosarul, solicitantului îi revine un număr considerabil de obligații, în vederea dovedirii dreptului său la obținerea statutului de refugiat.
- 53 Comisia arată de asemenea că articolul 353/A din Codul penal nu poate fi considerat ca fiind transpunerea în dreptul maghiar a Directivei 2002/90, întrucât domeniul de aplicare al acestui articol este diferit de facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate, astfel cum este definită la articolul 1 din această directivă.
- 54 Sub rezerva acestor precizări, în primul rând, Comisia apreciază că articolul 353/A din Codul penal este incompatibil cu articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32.
- 55 Astfel, întrucât aproape orice organizație, precum și orice voluntar sau consilier juridic care ar desfășura o activitate de organizare în sensul articolului 353/A din Codul penal ar fi, în practică, expus unei urmăriri penale, accesul efectiv al organizațiilor și al persoanelor care oferă consultanță și consiliere solicitanților de azil care se prezintă la punctele de trecere a frontierei la frontierele externe, inclusiv în zonele de tranzit, ar risca să devină imposibil.
- 56 Desigur, articolul 8 alineatul (2) ultima teză din Directiva 2013/32 ar permite Ungariei să determine cine poate intra în zonele de tranzit pentru a oferi consultanță juridică solicitanților de azil. Cu toate acestea, ar fi posibil să se impună asemenea restricții numai în situația în care acestea sunt necesare în mod obiectiv pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a punctelor respective de trecere a frontierei și cu condiția ca acestea să nu restrângă drastic sau să nu facă imposibil accesul. Or, în speță, nu ar fi îndeplinite condițiile de aplicare a excepțiilor întemeiate pe ordinea publică și pe securitatea publică, iar articolul 353/A nu ar prevedea verificarea unor astfel de condiții.
- 57 În al doilea rând, Comisia apreciază că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32. Astfel, articolul 353/A din Codul penal ar putea fi aplicat oricărei persoane care desfășoară o activitate de organizare prin care se urmărește inițierea unei proceduri de azil în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (c), în special prin furnizarea de informații privind asistența juridică sau formalitățile necesare pentru introducerea unei cereri.

- 58 În al treilea rând, Comisia susține că articolul 353/A este incompatibil și cu articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32. Astfel, dacă ar fi inițiate urmăriri penale împotriva consilierilor, în special juridici, întrucât furnizează serviciile prevăzute de această din urmă dispoziție, ei nu s-ar mai putea pune la dispoziția solicitanților de azil, inclusiv în cazul respingerii unei cereri de azil.
- 59 În al patrulea rând, Comisia apreciază că reglementarea maghiară contestată este la fel de incompatibilă cu articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33. Zonele de tranzit ar trebui să fie astfel asimilate unor centre de detenție în sensul articolului 2 litera (h) din Directiva 2013/33. Solicitanții de azil care se află în zonele de tranzit ar intra, în consecință, sub incidența articolului 10 din această directivă. Or, articolul 353/A din Codul penal ar goli de conținut dreptul prevăzut la articolul 10 alineatul (4) menționat.
- 60 Ungaria arată că, *primo*, ținând seama de expresia „în scopul de”, articolul 353/A alineatul (1) din Codul penal nu poate fi interpretat decât în sensul că instituie o infracțiune intenționată. Prin urmare, o persoană nu ar putea fi sancționată în temeiul articolului 353/A din Codul penal decât în cazul în care autoritățile sunt în măsură să dovedească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că a acționat știind că persoana în interesul căreia a exercitat activitatea de organizare nu era expusă unor persecuții sau că temerile sale în această privință nu erau fondate și că a dorit ca, datorită acestei activități, persoana respectivă să poată iniția o procedură de azil sau să obțină un permis de ședere.
- 61 În hotărârea din 25 februarie 2019, Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională) ar fi confirmat o asemenea interpretare, subliniind totodată că o activitate de organizare dezinteresată prin care este îndeplinită obligația de a acorda asistență persoanelor defavorizate și nevoiașе nu poate intra în domeniul de aplicare al articolului 353/A din Codul penal. Interpretarea astfel reținută de Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională) ar fi obligatorie pentru instanța de drept comun.
- 62 De altfel, din expunerea de motive a articolului 353/A din Codul penal ar reieși în mod clar că acesta din urmă are drept obiectiv să sancționeze asistența pentru recurgerea abuzivă la procedura de azil și facilitarea imigrației întemeiată pe inducerea în eroare, precum și acțiunile care urmăresc organizarea unor astfel de activități. Prin urmare, în vederea urmăririi penale, autoritățile maghiare ar trebui să dovedească faptul că autorul a avut drept obiectiv să ajute persoanele care doresc să depună o cerere de protecție internațională să eludeze reglementarea, să abuzeze de sistemul de azil sau să se sustragă de la normele referitoare la permisele de ședere. În consecință, infracțiunea prevăzută la articolul 353/A din Codul penal nu ar putea fi săvârșită de persoane și de organizații de bună-credință, care nu urmăresc să atingă obiective interzise de lege sau să eludeze aplicarea dreptului.
- 63 Astfel, o persoană care acordă ajutor la momentul depunerii unei cereri de protecție internațională știind că, foarte probabil, solicitantul nu ar avea dreptul la statutul de refugiat nu ar săvârși infracțiunea prevăzută la articolul 353/A din Codul penal. În această privință, ar trebui subliniat că, contrar celor susținute de Comisie, faptul că o persoană nu are, în principiu, dreptul la azil pentru motivul că a tranzitat printr-o țară terță sigură nu ar fi suficient pentru a exclude de la bun început posibilitatea de a fi considerată o persoană îndreptățită să beneficieze de statutul de refugiat, cauza de inadmisibilitate a cererii sale întemeiate pe acest tranzit fiind relativă, conform articolului 51 alineatul (12) din Legea privind dreptul de azil.

- 64 *Secundo*, Ungaria subliniază că noțiunea de „organizare” este utilizată ca element constitutiv al altor infracțiuni prevăzute în Codul penal. Faptul că articolul 353/A alineatul (5) din acest cod recurge la o listă exemplificativă nu ar face dificilă interpretarea jurisprudențială a acestei noțiuni, ci, dimpotrivă, ar facilita-o.
- 65 Pe de altă parte, o asemenea activitate de organizare nu ar putea fi asimilată simplului fapt de a oferi consultanță sau informații, noțiunea de „organizare” făcând trimitere la o formă de comportament mai complexă și mai extinsă, care vizează realizarea unui obiectiv concertat și orientat, prin intermediul unei coordonări. În hotărârea din 25 februarie 2019, *Alkotmánybíróság* (Curtea Constituțională) ar fi statuat de altfel că faptul de a furniza un serviciu de reprezentare juridică nu echivalează, în sine, cu desfășurarea unei activități de organizare în sensul articolului 353/A din Codul penal. De altfel, exercitarea activităților de consiliere juridică, de informare sau de asistență ar fi garantată în mod expres de reglementarea maghiară în materie de azil.
- 66 *Tertio*, Ungaria a arătat în ședință că, întrucât sprijinul acordat unui solicitant de azil nu poate fi pedepsit decât în măsura în care permite inițierea procedurii de azil, niciun sprijin acordat după introducerea unei cereri de azil nu ar intra în domeniul de aplicare al acestei incriminări. Or, deși ansamblul dispozițiilor dreptului Uniunii a căror încălcare este invocată de Comisie nu ar viza decât solicitanții de protecție internațională, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid nu ar obține calitatea de solicitant decât de la introducerea cererii sale.
- 67 *Quarto*, Comisia nu s-ar întemeia pe niciun fapt obiectiv pentru a stabili existența efectului descurajator pe care îl invocă în legătură cu articolul 353/A din Codul penal. Or, ar reveni Comisiei sarcina de a prezenta Curții elementele necesare pentru ca aceasta să verifice existența neîndeplinirii obligațiilor pe care o invocă, fără a se putea întemeia pe vreo prezumție.
- 68 *Quinto*, deși adoptarea articolului 353/A din Codul penal nu urmărește transpunerea Directivei 2002/90 în dreptul maghiar, acest articol ar fi fost totuși adoptat în conformitate cu obiectivele directivei menționate, pentru a sancționa comportamente infracționale încă necunoscute la momentul adoptării directivei respective, dar în strânsă legătură cu comportamentele prevăzute la articolul 1 din aceasta.
- 69 În ultimul rând, Ungaria arată că izolarea în zonele de tranzit nu constituie o măsură de detenție, astfel încât articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 nu ar fi, în orice caz, relevant în cadrul examinării prezentei acțiuni.

Aprecierea Curții

- 70 Comisia apreciază în esență că Ungaria a restrâns în mod nejustificat drepturile garantate la articolul 8 alineatul (2), la articolul 12 alineatul (1) litera (c) și la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 prin calificarea drept infracțiune a activității de organizare în scopul de a permite inițierea unei proceduri de azil de către persoane care nu pot obține statutul de refugiat potrivit criteriilor prevăzute de dreptul său național.
- 71 Rezultă că acest motiv trebuie înțeles ca fiind îndreptat împotriva infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera (a) din Codul penal, dat fiind că limitele unei astfel de infracțiuni sunt precizate la articolul 353/A alineatele (2), (3) și (5) din acest cod.

- 72 Pentru a stabili dacă motivul menționat este întemeiat, trebuie să se examineze, într-o primă etapă, dacă această dispoziție constituie o restricție privind drepturile care decurg din dispozițiile Directivelor 2013/32 și 2013/33 menționate la punctul 70 din prezenta hotărâre și, dacă aceasta este situația, într-o a doua etapă, dacă o astfel de restricție poate fi justificată din perspectiva dreptului Uniunii.

Cu privire la existența unei restricții

- 73 Pentru a aprecia dacă articolul 353/A alineatul (1) litera (a) din Codul penal constituie o restricție privind drepturile consacrate de dispozițiile Directivelor 2013/32 și 2013/33 menționate la punctul 70 din prezenta hotărâre, este necesar să se stabilească dacă activitățile de acordare de asistență solicitanților de protecție internațională care sunt vizați de aceste dispoziții de drept al Uniunii intră în domeniul său de aplicare și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă articolul 353/A alineatul (1) litera a) restrânge drepturile consacrate de dispozițiile respective.
- 74 În ceea ce privește, în primul rând, aplicabilitatea articolului 353/A alineatul (1) litera a) în cazul unor astfel de activități de acordare de asistență solicitanților de protecție internațională, trebuie arătat că infracțiunea prevăzută de această dispoziție se întemeiază pe trei elemente constitutive.
- 75 Astfel, *primo*, pentru ca infracțiunea să fie stabilită, din modul de redactare a acestei dispoziții reiese că sprijinul acordat de autorul infracțiunii trebuie să fie destinat „[să] permit[ă] inițierea unei proceduri de azil în Ungaria”.
- 76 Rezultă, potrivit acestui stat membru, că domeniul de aplicare al dispoziției respective este limitat numai la fazele procedurii de azil anterioare examinării propriu-zise a cererii de azil de către autoritatea decizională, astfel încât dispoziția menționată nu ar putea sancționa decât sprijinul acordat resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor pentru a înainta și, ulterior, a depune cererea lor de azil în sensul articolului 6 din Directiva 2013/32.
- 77 Comisia nu a demonstrat că o astfel de interpretare era eronată. Astfel, în urma unei interpretări vădit contrare modului de redactare a articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal, ea susține că domeniul de aplicare al acestuia trebuie înțeles în sensul că se extinde la asistența oferită în cursul întregii proceduri de azil pentru simplul motiv că, în cadrul examinării propriu-zise a cererii sale de azil, solicitantul rămâne supus unui anumit număr de obligații care pot necesita asistență din partea persoanelor sau a organizațiilor prevăzute de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 70 din prezenta hotărâre.
- 78 Rezultă că, având în vedere elementele prezentate Curții, dispoziția amintită trebuie înțeleasă în sensul că nu poate constitui temeiul unei condamnări penale în privința unei persoane care asistă un solicitant de azil, odată ce a fost depusă cererea acestuia din urmă, în conformitate cu articolul 6 alineatele (2)-(4) din Directiva 2013/32.
- 79 În aceste condiții, trebuie arătat, mai întâi, că activitățile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 au vocația de a fi desfășurate înainte de depunerea cererii de protecție internațională și, prin urmare, pot intra în domeniul de aplicare al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.

- 80 Astfel, pe de o parte, contrar celor susținute de Ungaria, resortisantul unei țări terțe sau apatridul dobândește calitatea de solicitant de protecție internațională, în sensul acestor dispoziții, din momentul în care înaintează o asemenea cerere [Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Ungaria (Primirea solicitanților de protecție internațională), C-808/18, EU:C:2020:1029, punctul 100 și jurisprudența citată]. Pe de altă parte, articolul 8 alineatul (2) și articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32 trebuie interpretate în sensul că garantează de asemenea că poate fi oferită asistență pentru a înainta o asemenea cerere. Astfel, pe lângă faptul că Directiva 2013/32 urmărește să garanteze accesul efectiv, ușor și rapid la procedura de protecție internațională, inclusiv din etapa înaintării cererii de protecție internațională [a se vedea în această privință Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Ungaria (Primirea solicitanților de protecție internațională), C-808/18, EU:C:2020:1029, punctele 104-106], din coroborarea alineatelor (1) și (2) ale articolului 8 din Directiva 2013/32 reiese că asistența oferită la punctele de trecere a frontierei are în special ca obiectiv facilitarea înaintării unei cereri de protecție internațională de către resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care se prezintă la acestea. În plus, articolul 22 alineatul (1) din directiva menționată consacră în mod expres dreptul de a consulta un consilier în toate etapele procedurii.
- 81 În schimb, situația este diferită în ceea ce privește activitățile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32. Astfel, din însuși modul de redactare a acestei dispoziții reiese că nu se aplică decât procedurilor prevăzute în capitolul III din această directivă, cu alte cuvinte începând cu etapa examinării propriu-zise a cererii de azil. Or, astfel cum rezultă în special din articolul 31 alineatul (3) din directiva menționată, această fază nu începe decât după introducerea cererii de protecție internațională și, prin urmare, după ce a fost închisă etapa accesului la procedură în sensul articolului 6 din aceasta.
- 82 Rezultă că, contrar celor susținute de Comisie, activitățile de acordare de asistență solicitanților de protecție internațională incriminate la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32. Incriminarea lor nu este, așadar, de natură să restrângă drepturile care le sunt garantate solicitanților de protecție internațională în temeiul acestei dispoziții.
- 83 *Secundo*, pentru ca infracțiunea prevăzută la articolul 353/A alineatul (1) litera a) să fie stabilită, este de asemenea necesar ca sprijinul să fie acordat în cadrul unei „activități de organizare”.
- 84 Deși noțiunea de „activitate de organizare” nu este definită la articolul 353/A din Codul penal, alineatul (5) al acestui articol cuprinzând doar o listă exemplificativă de astfel de activități, din însuși modul de redactare a alineatelor (2) și (3) ale articolului menționat reiese că sprijinul acordat în vederea înaintării sau a depunerii unei cereri de azil poate fi considerat o „activitate de organizare” în sensul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal, chiar și atunci când este acordat doar unei singure persoane, ocazional și independent de orice urmărire de profit.
- 85 Ungaria arată însă că, pentru a putea fi considerată o „activitate de organizare” în sensul acestei din urmă dispoziții, asistența oferită persoanei care dorește să obțină azil pe teritoriul său trebuie să se înscrie în cadrul unei anumite coordonări care vizează un obiectiv concertat și orientat.
- 86 Acest element nu este, în orice caz, de natură să împiedice incriminarea anumitor activități care intră în domeniul de aplicare al articolului 8 alineatul (2), al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.

- 87 Astfel, pe de o parte, articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 garantează în special anumitor organizații dreptul de acces la solicitanții de protecție internațională care se prezintă la frontierele externe ale statelor membre sau care sunt reținuți pe teritoriul lor. Or, astfel cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 39 din concluzii, activitatea acestor organizații face, prin natura sa, obiectul unei anumite coordonări în vederea realizării unui obiectiv concertat și orientat. Prin urmare, sprijinul acordat solicitanților de azil de membrii organizațiilor menționate trebuie considerat o „activitate de organizare” în sensul articolului 353/A alineatul (1) litera a) menționat.
- 88 Pe de altă parte, chiar dacă organizațiile care oferă asistență solicitanților de protecție internațională nu sunt prevăzute în mod expres la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, nu se poate exclude totuși posibilitatea ca consultațiile, inclusiv juridice, pe care solicitantul de protecție internațională le poate primi pe cheltuiuala sa, în temeiul dispoziției menționate, să fie realizate în cadrul unei „activități de organizare” în sensul conferit acesteia de Ungaria.
- 89 Astfel, deși asemenea consultații au avut loc în beneficiul unei anumite persoane, este perfect posibil ca acestea să intervină în cadrul, mai general, al unei activități coordonate și concertate destinate să acorde asistență solicitanților de protecție internațională.
- 90 Nu reiese nici din hotărârea pronunțată de Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională) din 25 februarie 2019, invocată de Ungaria în susținerea apărării sale, că consultațiile juridice, inclusiv cele date de un avocat, ar fi, în orice caz, excluse din domeniul de aplicare al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal. Astfel, deși este adevărat că, în această hotărâre, instanța menționată a subliniat că asistența juridică nu constituie, ca atare, o activitate de organizare susceptibilă să fie sancționată în temeiul acestei dispoziții, nu este mai puțin adevărat că ea nu a exclus posibilitatea ca, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispoziția amintită, o astfel de asistență să intre în domeniul său de aplicare. Instanța menționată a precizat, pe de altă parte, că, în temeiul legislației maghiare, exercitarea activității de avocat nu poate fi destinată să eludeze legea.
- 91 *Tertio*, infracțiunea prevăzută la articolul 353/A alineatul (1) litera a) presupune un element intențional. Astfel, după cum a arătat Ungaria, pentru ca această infracțiune să fie stabilită, trebuie ca autoritățile maghiare să dovedească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că autorul său era conștient de faptul că persoana căreia i-a acordat asistență nu putea obține azil potrivit dreptului maghiar.
- 92 În aceste condiții, nici articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32, nici articolul 22 alineatul (1) din această directivă, nici articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 nu exclud din domeniile lor de aplicare respective asistența care este acordată unui solicitant de protecție internațională, deși persoana care oferă o asemenea asistență era conștientă că cererea ar fi în orice caz sortită eșecului.
- 93 Din considerațiile care precedă rezultă că cel puțin anumite activități de acordare de asistență solicitanților de protecție internațională care sunt prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 intră în domeniul de aplicare al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.
- 94 În al doilea rând, trebuie să se examineze dacă articolul 353/A alineatul (1) litera a) restrânge drepturile care sunt consacrate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre.

- 95 În ceea ce privește, pe de o parte, drepturile care decurg din articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și din articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, deși este adevărat că articolul 353/A alineatul (1) litera a) și alineatele (2) și (3) nu interzice în mod formal accesul persoanelor sau organizațiilor care oferă asistență solicitanților de protecție internațională la resortisanții unor țări terțe sau la apatrizii care doresc să obțină azil în Ungaria, care se prezintă la frontierele externe ale acestui stat membru sau care sunt reținuți pe teritoriul acestuia, ori să comunice cu aceștia, este la fel de adevărat că, prin sancționarea penală a unui anumit tip de asistență acordată cu această ocazie, dispoziția menționată restrânge dreptul de acces la acești solicitanți și dreptul de a comunica cu aceștia, drepturi care sunt recunoscute în mod expres la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 10 alineatul (4).
- 96 În ceea ce privește, pe de altă parte, articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, deși riscul unei sancțiuni penale nu este suportat de solicitantul de azil însuși, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat cu articolul 353/A alineatele (2) și (3) din acesta restrânge de asemenea efectivitatea dreptului, care este garantat solicitantului de articolul 22 alineatul (1) menționat, de a putea consulta, pe propria cheltuială, un consilier juridic sau alt consilier, în măsura în care această dispoziție penală este de natură să îi descurajeze pe astfel de prestatori de servicii să îi ofere asistență. În plus, o asemenea incriminare limitează și dreptul de a răspunde solicitărilor solicitanților de azil care este conferit acestor prestatori de servicii în mod indirect de articolul 22 alineatul (1) menționat.
- 97 În plus, trebuie subliniat că, astfel cum a recunoscut Ungaria în ședință, incriminarea anumitor activități de acordare de asistență solicitanților de protecție internațională care rezultă din articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal este însoțită de o pedeapsă cu detenția, care constituie o măsură privativă de libertate. Pe de altă parte, conform articolului 353/A alineatul (2) din acest cod, atunci când această infracțiune este săvârșită în mod regulat, autorul său se expune unei pedepse cu închisoarea de un an. Situația este aceeași atunci când infracțiunea menționată este săvârșită în împrejurările descrise la articolul 353/A alineatul (3) din codul respectiv.
- 98 Instituirea unor astfel de sancțiuni penale are în mod incontestabil un efect disuasiv foarte important, care poate determina persoanele care doresc să asiste resortisanții unor țări terțe sau apatrizii care doresc să obțină statutul de refugiat în Ungaria să se abțină să ia parte la activitățile de asistență care fac obiectul dispozițiilor dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre.
- 99 Ținând seama de aceste elemente, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat cu articolul 353/A alineatele (2) și (3) din acesta trebuie considerat ca fiind o restricție privind drepturile consacrate de aceste dispoziții, care participă, de altfel, la concretizarea dreptului consacrat la articolul 18 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 100 Trebuie adăugat că niciunul dintre argumentele invocate de Ungaria nu este susceptibil să repună în discuție o asemenea concluzie.
- 101 Astfel, *primo*, chiar presupunând că, după cum susține acest stat membru, drepturile garantate de dispozițiile Directivelor 2013/32 și 2013/33 menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre ar fi consacrate explicit de alte dispoziții ale dreptului maghiar, nu este mai puțin adevărat că articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal ar trebui considerat o legislație specifică în raport cu aceste dispoziții naționale, care limitează domeniul lor de aplicare, iar nu invers.

- 102 *Secundo*, în ceea ce privește rezerva de interpretare formulată de Alkotmánybíróság (Curtea Constituțională) în hotărârea din 25 februarie 2019, este necesar să se constate că, în temeiul acesteia, articolul 353/A alineatul (1) litera a) menționat nu poate sancționa comportamentele altruiste, care îndeplinesc cerința de a ajuta persoanele defavorizate și nevoiașe și care nu provin din intențiile interzise de dispoziția respectivă.
- 103 Or, pe de o parte, trebuie arătat că această rezervă de interpretare este limitată numai la activitățile dezinteresate și, prin urmare, nu vizează persoana care oferă asistență solicitanților de azil în schimbul unei remunerații, chiar dacă articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32 garantează dreptul solicitantului de a consulta un consilier juridic sau un alt consilier numai pe propria cheltuială.
- 104 Pe de altă parte, din respectiva rezervă de interpretare rezultă că o asistență oferită cu titlu gratuit solicitanților de azil nu intră în domeniul de aplicare al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal decât dacă lipsește elementul intențional al acestei infracțiuni. Prin urmare, pare exclus ca, în temeiul aceleiași rezerve de interpretare, persoana care, în cadrul unei activități de organizare, acordă sprijin la înaintarea sau la depunerea unei cereri de azil, în condițiile în care se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că era conștientă de faptul că această cerere nu putea fi admisă în temeiul dreptului maghiar, să fie exonerată de orice răspundere penală.
- 105 *Tertio*, contrar celor susținute de Ungaria în observațiile sale scrise, Comisia nu era obligată să furnizeze, pentru a stabili existența unei restricții privind drepturile consacrate dispozițiilor dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre, elemente de probă care să demonstreze că efectul disuasiv al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal s-a exprimat concret printr-o diminuare a accesului la solicitanții de azil sau printr-o reducere a consultațiilor efectiv furnizate în beneficiul acestor solicitanți.
- 106 Astfel, deși revine Comisiei sarcina de a dovedi existența neîndeplinirii obligațiilor pe care o invocă, fără a se putea întemeia pe vreo prezumție, existența unei neîndepliniri a obligațiilor poate fi totuși dovedită, în cazul în care aceasta își are originea în adoptarea unei măsuri legislative sau administrative a cărei existență și aplicare nu sunt contestate, prin intermediul unei analize juridice a dispozițiilor acestei măsuri [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/Ungaria (Transparență asociativă), C-78/18, EU:C:2020:476, punctele 36 și 37, precum și jurisprudența citată].
- 107 Or, în speță, neîndeplinirea obligațiilor imputată de Comisie Ungariei își are originea în adoptarea articolului 353/A din Codul penal, căruia acest stat membru nu îi contestă nici existența, nici aplicarea și ale cărei dispoziții fac obiectul unei analize juridice în cererea de sesizare. În această privință, trebuie subliniat în special că Ungaria a admis în ședință că au fost inițiate urmăriri penale în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.
- 108 În sfârșit, trebuie arătat, în orice caz, că, chiar presupunând că, astfel cum afirmă Ungaria, această dispoziție nu a servit încă drept temei pentru o condamnare penală, o asemenea împrejurare nu ar constitui un element determinant pentru a aprecia dacă are un efect disuasiv care să restrângă drepturile garantate de dispozițiile de drept al Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre. Astfel, pe lângă faptul că nu se poate exclude că aceasta va fi situația în viitor, specificul efectului disuasiv al infracțiunilor este de a descuraja orice persoană să întreprindă activitatea considerată ilicită și să se expună în acest mod sancțiunilor care o însoțesc.

Cu privire la existența unei justificări

- 109 În măsura în care articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat, dacă este cazul, cu articolul 353/A alineatele (2) și (3) din acest cod constituie o restricție privind drepturile garantate la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, revine Curții sarcina de a examina dacă o astfel de restricție este justificată în raport cu dreptul Uniunii.
- 110 În această privință, din observațiile Ungariei reiese că articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal a fost adoptat pentru a sancționa atât facilitarea recurgerii abuzive la procedura de azil, cât și asistența pentru imigrația ilegală întemeiată pe inducerea în eroare. Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă urmărirea pretinsă a unor astfel de obiective este susceptibilă să justifice restricția privind drepturile menționate la punctul anterior.

– Cu privire la combaterea facilitării recurgerii abuzive la procedura de azil

- 111 Conform unei jurisprudențe constante a Curții, justițiabilii nu se pot prevala în mod fraudulos sau abuziv de normele de drept al Uniunii. Rezultă că un stat membru trebuie să refuze beneficiul dispozițiilor de drept al Uniunii atunci când acestea nu sunt invocate în vederea realizării obiectivelor acestor dispoziții, ci în scopul de a beneficia de un avantaj al dreptului Uniunii, deși condițiile pentru a beneficia de acest avantaj nu sunt îndeplinite decât formal (Hotărârea din 26 februarie 2019, T Danmark și Y Denmark, C-116/16 și C-117/16, EU:C:2019:135, punctele 70-72, precum și jurisprudența citată).
- 112 Prin urmare, articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 nu pot fi interpretate în sensul că ar împiedica statele membre să sancționeze persoanele sau organizațiile pe care le menționează, atunci când acestea din urmă adoptă comportamente care constituie o utilizare a dreptului de acces la solicitanții de protecție internațională în scopuri incompatibile cu obiectivele pentru care li se recunoaște un astfel de drept de acces.
- 113 În același mod, articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32 nu poate fi interpretat în sensul că ar interzice statelor membre să sancționeze practicile frauduloase sau abuzive săvârșite de consilierii juridici sau de alți consilieri în cadrul consultațiilor pe care le realizează în beneficiul acestor solicitanți.
- 114 Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat cu articolul 353/A alineatele (2) și (3) din acest cod constituie o măsură adecvată pentru combaterea practicilor frauduloase sau abuzive în sensul jurisprudenței citate la punctul 111 din prezenta hotărâre.
- 115 În această privință, trebuie arătat că Comisia nu a contestat că această dispoziție penală din dreptul maghiar permite sancționarea comportamentelor care pot intra în mod legitim în sfera combaterii de către statele membre a practicilor frauduloase sau abuzive.
- 116 În aceste condiții, dispoziția penală de drept maghiar menționată nu se limitează să sancționeze asemenea comportamente. Astfel, caracterul ilicit al sprijinului sancționat în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal este stabilit din momentul în care se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că persoana în cauză avea cunoștința de faptul că individul pe care l-a asistat nu putea obține statutul de refugiat în temeiul dreptului maghiar. Prin urmare, contrar celor susținute de Ungaria, de îndată ce poate fi adusă o astfel de probă, orice

sprijin furnizat, în cadrul unei activități de organizare, pentru a facilita înaintarea sau depunerea unei cereri de azil, chiar dacă acest sprijin este acordat cu respectarea strictă a normelor procedurale prevăzute în această privință și fără intenția de a induce material în eroare autoritatea decizională, este susceptibil să fie sancționat penal.

- 117 Procedând astfel, Ungaria sancționează comportamente care nu pot fi considerate practici frauduloase sau abuzive în sensul jurisprudenței citate la punctul 111 din prezenta hotărâre.
- 118 Astfel, în primul rând, trebuie subliniat că Ungaria nu a negat că o persoană care ar ajuta la înaintarea sau la depunerea unei cereri de azil în Ungaria, deși știe că această cerere nu poate fi admisă din perspectiva normelor dreptului maghiar, însă apreciază că aceste norme sunt contrare dreptului internațional sau dreptului Uniunii, s-ar expune unei urmăriri penale în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.
- 119 Or, ar fi contrară obiectivului Directivei 2013/32, care, după cum s-a subliniat la punctul 80 din prezenta hotărâre, constă în garantarea unui acces efectiv, ușor și rapid la procedura de protecție internațională, lipsirea acestor solicitanți de o asistență care le-ar permite să conteste, într-un stadiu ulterior al acestei proceduri, legalitatea reglementării naționale aplicabile situației lor în special în raport cu dreptul Uniunii.
- 120 În această privință, trebuie să se acorde o atenție deosebită situației avocaților consultați de solicitanți și ale căror activități pot intra, astfel cum s-a subliniat la punctele 88-90 din prezenta hotărâre, în domeniul de aplicare al articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.
- 121 Astfel, din jurisprudența Curții reiese că un avocat trebuie să fie efectiv în măsură să își asigure misiunea de consiliere, de apărare și de reprezentare a clientului său într-un mod corespunzător, cu riscul ca acesta din urmă să fie privat de drepturile care îi sunt conferite la articolul 47 din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 206 și jurisprudența citată].
- 122 Or, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal este de natură să împiedice avocații să asigure apărarea efectivă a intereselor solicitanților care îi consultă, descurajându-i să îi îndrume pe aceștia din urmă să înainteze sau să depună o cerere de azil în Ungaria, pentru a putea contesta ulterior dispozițiile naționale relevante care le par contrare dreptului Uniunii.
- 123 Desigur, Ungaria arată că persoana urmărită în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) ar putea, dacă este cazul, să invoce în fața instanței însărcinate să se pronunțe cu privire la procedurile inițiate în privința sa caracterul contrar dreptului Uniunii al acestor dispoziții naționale, pentru ca această instanță să renunțe la acuzațiile reținute împotriva sa.
- 124 Nu este mai puțin adevărat că ar fi contrar articolului 47 din cartă ca, pentru a putea avea acces la o instanță judecătorească competentă să asigure respectarea drepturilor pe care i le garantează dreptul Uniunii, o persoană să fie obligată să încalce o normă sau o obligație juridică și să se expună sancțiunii aplicabile acestei încălcări [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, État luxembourgeois (Dreptul la o cale de atac împotriva unei cereri de informații în materie fiscală), C-245/19 și C-246/19, EU:C:2020:795, punctul 66 și jurisprudența citată].

- 125 În al doilea rând, astfel cum a confirmat Ungaria în ședință, din însuși modul de redactare a articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal reiese că această dispoziție sancționează comportamentul oricărei persoane care ajută, în deplină cunoștință de cauză și în cadrul unei activități de organizare, o persoană să înainteze sau să depună o cerere de azil în Ungaria, deși această persoană nu a fost supusă unor persecuții și nu este expusă unui risc de persecuție în cel puțin un stat prin care a tranzitat înainte de a sosi în Ungaria.
- 126 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 42 din prezenta hotărâre, Directiva 2013/32 se opune ca o cerere de azil să fie respinsă ca inadmisibilă pentru un asemenea motiv. Prin urmare, după cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 35 din concluzii, este evident că, în măsura în care incriminează acordarea unui sprijin precum cel descris la punctul precedent, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal sancționează un comportament care, ca atare, nu poate fi în niciun caz asimilat unei practici frauduloase sau abuzive și încalcă, așadar, drepturile care sunt garantate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre.
- 127 În al treilea rând, trebuie arătat că, *primo*, chiar dacă săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) necesită, astfel cum se subliniază la punctul 91 din prezenta hotărâre, să se poată dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că autorul său era conștient de faptul că cererea de azil era sortită eșecului, o asemenea cerință nu permite totuși să se excludă, având în vedere elementele de care dispune Curtea, posibilitatea ca o condamnare penală, în temeiul acestei dispoziții, să fie pronunțată în cazul în care se poate stabili concret că persoana urmărită nu putea ignora că resortisantul unei țări terțe sau apatridul căruia i-a acordat asistență nu îndeplinea condițiile prevăzute de dreptul maghiar pentru a beneficia de dreptul de azil.
- 128 *Secundo*, în măsura în care nu exclude posibilitatea ca o persoană să fie sancționată penal pentru simplul motiv că se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că aceasta nu putea ignora faptul că solicitantul pe care l-a ajutat nu îndeplinea condițiile pentru obținerea azilului, în temeiul dreptului maghiar, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal are drept consecință faptul că orice persoană care dorește să acorde un astfel de sprijin nu se poate limita să ofere solicitantului o asistență pur formală, în cadrul înaintării sau al depunerii cererii sale, ci, dimpotrivă, trebuie să examineze, încă din acest stadiu, dacă cererea menționată poate fi admisă în temeiul dreptului maghiar.
- 129 Or, pe de o parte, astfel cum arată în esență Comisia, nu se poate aștepta din partea persoanelor care oferă asistență solicitanților de azil, indiferent de calitatea în care intervin, să exercite un asemenea control înainte de a putea ajuta un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid să înainteze sau să depună cererea de azil.
- 130 De altfel, solicitanții de azil pot avea dificultăți în a prezenta, încă din stadiul înaintării sau al depunerii cererii lor, elementele relevante care permit să se justifice că pot beneficia de statutul de refugiat.
- 131 Pe de altă parte, riscul ca persoana în cauză să fie expusă unei sancțiuni penale pentru simplul motiv că nu putea ignora faptul că cererea de azil era sortită eșecului face incertă legalitatea oricărui sprijin destinat să permită îndeplinirea acestor două etape esențiale ale procedurii de acordare a azilului care sunt înaintarea și depunerea unei astfel de cereri. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal pedepsește această infracțiune cu o pedeapsă deosebit de severă, întrucât ia forma unei privări de libertate.

- 132 Prin urmare, dispoziția menționată este de natură să descurajeze puternic orice persoană care dorește să acorde orice sprijin destinat înaintării sau depunerii unei cereri de azil, indiferent de calitatea în care intervine persoana respectivă, deși această asistență vizează numai să permită resortisantului unei țări terțe sau apatridului să își exercite dreptul fundamental de a solicita azil într-un stat membru, astfel cum este garantat la articolul 18 din cartă și precizat la articolul 6 din Directiva 2013/32.
- 133 Din cuprinsul punctelor 116-132 din prezenta hotărâre rezultă că articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat cu alineatele (2) și (3) ale acestui articol depășește ceea ce poate fi considerat necesar pentru atingerea obiectivului privind combaterea practicilor frauduloase sau abuzive.

– Cu privire la combaterea imigrației ilegale întemeiate pe inducerea în eroare

- 134 În ceea ce privește obiectivul privind combaterea imigrației ilegale întemeiate pe inducerea în eroare și fără a fi necesar să se examineze dacă un astfel de obiectiv permite să se justifice restricțiile privind toate drepturile consacrate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre, este suficient să se sublinieze că, în orice caz, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal nu este o măsură aptă să urmărească un asemenea obiectiv.
- 135 Astfel, în primul rând, articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal nu are ca obiect sancționarea persoanei care acordă sprijin material sau financiar destinat facilitării intrării sau șederii neautorizate pe teritoriul maghiar, acest comportament fiind, de altfel, sancționat prin alte dispoziții ale acestui cod, după cum recunoaște Ungaria în observațiile sale scrise.
- 136 În al doilea rând, trebuie amintit că, pe de o parte, orice resortisant al unei țări terțe sau apatrid are dreptul de a înainta o cerere de protecție internațională pe teritoriul unui stat membru, inclusiv la frontierele sale sau în zonele de tranzit ale acestuia, chiar dacă se află în situație de ședere neautorizată pe acest teritoriu [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iunie 2020, Ministerio Fiscal (Autoritate susceptibilă să primească o cerere de protecție internațională), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, punctul 73, și Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Ungaria (Primirea solicitanților de protecție internațională), C-808/18, EU:C:2020:1029, punctul 96 și jurisprudența citată]. Acest drept trebuie să îi fie recunoscut, oricare ar fi șansele de succes ale unei astfel de cereri.
- 137 Pe de altă parte, după cum s-a amintit la punctul 80 din prezenta hotărâre, din momentul înaintării unei astfel de cereri, resortisantul unei țări terțe sau apatridul dobândește calitatea de solicitant de protecție internațională în sensul Directivei 2013/32. Or, un asemenea solicitant, în principiu, nu poate fi considerat ca aflându-se în situație de ședere neautorizată pe teritoriul statului membru în care a înaintat cererea, atât timp cât nu s-a statuat cu privire la aceasta în primă instanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iunie 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, punctul 40, și Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 209 și jurisprudența citată).
- 138 Prin urmare, oferirea unui asistențe în vederea înaintării sau a depunerii unei cereri de azil pe teritoriul unui stat membru, chiar în cazul în care este cert pentru persoana care acordă sprijinul respectiv că această cerere nu va fi admisă, nu poate fi considerată o activitate care favorizează intrarea sau șederea neautorizată a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid pe teritoriul acestui stat membru.

- 139 Aceasta ar fi situația chiar dacă solicitantul de azil nu ar trebui să beneficieze de dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză, în cursul examinării cererii sale în primă instanță, astfel cum prevede, cu titlu excepțional, articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2013/32. Astfel, nu ar fi mai puțin adevărat că, în măsura în care sprijinul incriminat la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal se limitează să permită persoanei interesate să înainteze sau să depună o astfel de cerere, iar nu să rămână, într-un asemenea caz, pe teritoriul acestui stat membru, ea nu poate fi asimilată unei facilitări a șederii neautorizate.
- 140 De altfel, contrar celor sugerate de Ungaria în observațiile sale scrise, activitatea incriminată prin articolul 353/A alineatul (1) litera a) se distinge în mod clar de comportamentele pe care statele membre sunt obligate să le sancționeze în mod adecvat în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2002/90. Astfel, aceste comportamente constau, pe de o parte, în faptul de a ajuta în mod conștient o persoană resortisantă a unei țări terțe să intre pe teritoriul unui stat membru sau să tranziteze pe teritoriul său, încălcând legislația acestui stat cu privire la intrarea sau tranzitul străinilor, și, pe de altă parte, în faptul de a ajuta în mod conștient, în scop lucrativ, o astfel de persoană să locuiască pe teritoriul unui stat membru, încălcând legislația acestui stat cu privire la șederea străinilor.
- 141 Or, nu se poate considera că un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid încalcă normele privind intrarea și șederea pe teritoriul statelor membre pentru simplul motiv că solicită, pe teritoriul statului membru în cauză, o protecție internațională. Prin urmare, persoana care se limitează să ajute acest resortisant al unei țări terțe sau acest apatrid să înainteze sau să depună o cerere de azil la autoritățile naționale competente, chiar dacă știe că această cerere este sortită eșecului, nu poate fi comparată cu o persoană care facilitează intrarea, tranzitul sau șederea neautorizată precum cea prevăzută la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2002/90.
- 142 O astfel de interpretare este confirmată de articolul 6 din Decizia-cadru 2002/946. Astfel, deși aceasta din urmă impune statelor membre să adopte sancțiuni efective care sancționează săvârșirea infracțiunilor prevăzute la articolul 1 din Directiva 2002/90, articolul 6 din decizia-cadru menționată prevede în mod expres că se aplică fără a aduce atingere protecției acordate solicitanților de azil în conformitate cu dreptul internațional.
- 143 Prin urmare, restricția pe care articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal coroborat cu alineatele (2) și (3) ale acestui articol o creează în privința drepturilor consacrate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 93 din prezenta hotărâre nu este justificată.
- 144 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se constate că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2) și al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 prin sancționarea pe plan penal în dreptul său intern a comportamentului oricărei persoane care, în cadrul unei activități de organizare, acordă sprijin la înaintarea sau depunerea unei cereri de azil pe teritoriul său, în cazul în care se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că această persoană era conștientă de faptul că cererea respectivă nu putea fi admisă în temeiul acestui drept.
- 145 Motivul invocat de Comisie trebuie să fie în schimb respins în măsura în care se întemeiază pe neîndeplinirea de către Ungaria a obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32, ca urmare a adoptării articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.

Cu privire la articolul 46/F din Legea poliției

Argumentele părților

- 146 Comisia apreciază că Ungaria nu și-a îndeplinit nici obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), al articolului 12 alineatul (1) litera (c) și al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, prevăzând că restricțiile privind libertatea de circulație impuse la articolul 46/F din Legea poliției sunt aplicabile persoanelor suspectate de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal sau condamnate în acest temei.
- 147 În această privință, Comisia arată, în completarea argumentelor dezvoltate cu privire la articolul 353/A din Codul penal, că, chiar dacă organizațiile și persoanele menționate la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32 ar decide să continue să își desfășoare activitățile în pofida riscului de urmărire penală căruia îi sunt supuse, ca urmare a acestei dispoziții penale, ar fi ușor să fie împiedicate în temeiul articolului 46/F din Legea poliției, care ar interzice oricărei persoane, chiar dacă nu este încă decât suspectată că a încălcat articolul 353/A, să se apropie de frontierele externe ale Ungariei. Or, o astfel de restricție privind dreptul garantat la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32 nu ar putea fi justificată în temeiul celei de a doua teze a acestei dispoziții, măsurile polițienești prevăzute la articolul 46/F decurgând automat din inițierea unei proceduri penale.
- 148 În plus, Comisia apreciază că aplicarea articolului 46/F din Legea poliției în cazul persoanelor suspectate de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal sau condamnate în temeiul acestei dispoziții este de natură să lipsească de substanță drepturile garantate la articolul 12 alineatul (2) litera (c) și la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33.
- 149 În completarea argumentelor pe care le invocă în susținerea apărării sale referitoare la articolul 353/A din Codul penal, Ungaria răspunde că este logic ca o persoană suspectată de săvârșirea unei infracțiuni să nu poată pătrunde într-o instalație atât de importantă ca o zonă de tranzit.
- 150 În plus, întrucât o „suspiciune întemeiată” în sensul A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Legea nr. XC din 2017 de instituire a Codului de procedură penală) din 26 iunie 2017 (*Magyar Közlöny* 2017/99), în versiunea aplicabilă litigiului principal, ar fi necesară pentru inițierea acțiunii penale, excluderea din zona de frontieră a persoanelor urmărite pentru săvârșirea infracțiunilor menționate la articolul 46/F din Legea poliției ar fi conformă cu excepția întemeiată pe menținerea ordinii publice sau a securității, prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32. În special, persoanele suspectate, în cadrul unei activități de organizare, că oferă solicitanților de azil informațiile necesare pentru a induce în eroare autoritățile maghiare ar amenința menținerea securității și a ordinii publice sau gestionarea administrativă a punctelor de trecere a frontierei, astfel încât articolul 46/F ar constitui o măsură necesară și justificată pentru menținerea ordinii la frontierele statului.

Aprecierea Curții

- 151 Comisia reproșează în esență Ungariei că a încălcat articolul 8 alineatul (2), articolul 12 alineatul (1) litera (c) și articolul 22 din Directiva 2013/32, precum și articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, prevăzând că articolul 46/F din Legea poliției se aplică persoanelor urmărite sau sancționate în temeiul articolului 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal.
- 152 În temeiul articolului 46/F, serviciile de poliție maghiare sunt obligate să împiedice ca orice persoană supusă urmăririi penale, în special în temeiul articolului 353/A din Codul penal, să se afle la mai puțin de opt kilometri de frontierele externe ale Ungariei.
- 153 Cu titlu introductiv, este necesar să se precizeze că, contrar celor susținute de Comisie, din însuși modul de redactare a articolului 46/F din Legea poliției reiese că aceasta nu are vocația de a se aplica persoanelor care au fost condamnate în temeiul articolului 353/A. În această privință, deși Ungaria nu contestă că o astfel de condamnare poate conduce la o interdicție de intrare pe o parte a teritoriului său, este necesar să se arate totuși că această consecință nu este prevăzută la articolul 46/F din Legea poliției, ci la o altă dispoziție din Codul penal, care nu face obiectul prezentei acțiuni.
- 154 Această precizare introductivă fiind făcută, în primul rând, trebuie arătat că articolul 46/F din Legea poliției constituie o limitare a drepturilor care sunt garantate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 151 din prezenta hotărâre.
- 155 Astfel, *primo*, este evident că, prin împiedicarea accesului persoanelor suspectate de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal la solicitanții de azil care se prezintă la frontierele externe ale Ungariei, articolul 46/F restrânge dreptul de acces la acești solicitanți de azil care este garantat la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2013/32.
- 156 *Secundo*, articolul 46/F din Legea poliției trebuie de asemenea considerat o restricție privind dreptul de acces la solicitanții de azil aflați în detenție, astfel cum este consacrat la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33.
- 157 Astfel, este suficient să se sublinieze că, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat adresat Ungariei, zonele de tranzit din Röszke și din Tompa nu fuseseră încă închise. Or, pe de o parte, un număr semnificativ de solicitanți de protecție internațională erau obligați să rămână în aceste zone de tranzit, situate în imediata apropiere a frontierei sârbo-maghiare, pe tot parcursul examinării cererii lor, și, pe de altă parte, zonele menționate trebuiau considerate centre de detenție în sensul Directivei 2013/33 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Ungaria (Primirea solicitanților de protecție internațională), C-808/18, EU:C:2020:1029, punctele 156-166 și jurisprudența citată].
- 158 Prin urmare, prin împiedicarea accesului persoanelor suspectate de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal în imediata apropiere a frontierelor externe ale Ungariei, inclusiv în zonele de tranzit din Röszke și din Tompa, articolul 46/F a avut ca efect, în orice caz, să restrângă accesul persoanelor și al organizațiilor menționate la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33 la o parte a solicitanților de protecție internațională care, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat adresat Ungariei, se aflau în detenție pe teritoriul acestui stat membru.

- 159 *Tertio*, trebuie arătat că dreptul solicitantului de protecție internațională de a consulta persoanele menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că include dreptul de a avea acces la aceste persoane, astfel cum atestă articolul 23 alineatul (2) din această directivă.
- 160 Rezultă că articolul 46/F din Legea poliției constituie de asemenea o restricție privind drepturile care sunt garantate solicitanților de azil, prin articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, în cazul în care aceștia se află la mai puțin de opt kilometri de frontierele externe ale statului membru respectiv.
- 161 În ceea ce privește, *quarto*, articolul 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32, s-a stabilit la punctul 82 din prezenta hotărâre că articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal nu este susceptibil să împiedice exercitarea drepturilor care le sunt recunoscute solicitanților de protecție internațională prin această dispoziție, aceasta din urmă neavând vocația de a se aplica decât după introducerea cererii de protecție internațională.
- 162 În aceste condiții, trebuie arătat că articolul 46/F din Legea poliției urmărește să împiedice ca orice persoană suspectată de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal să poată avea acces la solicitanții de protecție internațională care se află în apropierea frontierelor maghiare, inclusiv după ce aceștia au introdus cererea de protecție internațională. Rezultă că articolul 46/F este de natură să limiteze dreptul de care dispun acești solicitanți, odată introdusă cererea lor, de a comunica cu organizațiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2013/32, cu precizarea că un astfel de drept presupune posibilitatea acestor organizații de a avea acces la solicitanții respectivi.
- 163 În al doilea rând, trebuie arătat că, în măsura în care articolul 46/F din Legea poliției restrânge drepturile, garantate de dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul 151 din prezenta hotărâre, ca urmare a faptului că persoana în cauză este suspectată de săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolul 353/A alineatul (1) litera a) din Codul penal, deși această infracțiune este contrară dreptului Uniunii, o asemenea restricție nu poate fi justificată în mod rezonabil din perspectiva acestui drept.
- 164 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se constate că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), al articolului 12 alineatul (1) litera (c) și al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, prin privarea de dreptul de a se apropia de frontierele sale externe a oricărei persoane suspectate că, în cadrul unei activități de organizare, a acordat sprijin la înaintarea sau depunerea unei cereri de azil pe teritoriul său, în condițiile în care se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că această persoană era conștientă de faptul că cererea respectivă nu putea fi admisă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 165 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Conform articolului 138 alineatul (3) din acest regulament, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unu sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în

cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Curtea poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

- 166 Întrucât Comisia a solicitat obligarea Ungariei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a motivelor sale, se impune, având în vedere împrejurările cauzei, obligarea Ungariei să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, patru cincimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie. Aceasta din urmă va suporta o cincime din cheltuielile sale de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul:

- articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, prin permiterea respingerii ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională pentru motivul că solicitantul a sosit pe teritoriul său printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat;
- articolului 8 alineatul (2) și al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională, prin sancționarea penală în dreptul său intern a comportamentului oricărei persoane care, în cadrul unei activități de organizare, acordă sprijin la înaintarea sau depunerea unei cereri de azil pe teritoriul său, în cazul în care se poate dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că această persoană era conștientă de faptul că cererea respectivă nu putea fi admisă în temeiul acestui drept;
- articolului 8 alineatul (2), al articolului 12 alineatul (1) litera (c) și al articolului 22 alineatul (1) din Directiva 2013/32, precum și al articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2013/33, prin privarea de dreptul de a se apropia de frontierele sale externe a oricărei persoane suspectate de săvârșirea unei asemenea infracțiuni.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Ungaria suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, patru cincimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

4) Comisia Europeană suportă o cincime din propriile cheltuieli de judecată.

Semnături